

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De iis qui ab agenda pœnitentia abhorrent. cap. lxxxvii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A proinde descendit, ut vobis ipsius loco gratiam adueherem, ac vos peccatorum sarcina leuarem. Nemo, siue Magus, siue publicanus, siue blasphemus sit, ad poenitentiam accedere recuset, nemo vereatur. Non idcirco veni, ut mundum iudicem, sed ut mundo salutem afferam. His verbis utitur Dominus, ut nos cohortetur. Quare segnitiam omnem excutiamus. Accedens Iudas, Iesum osculatus est, dicens, Ave rabbi. Christus autem ad eum: Ad quid venisti? Ad quid venerim, percunctaris? Ut tibi osculum figam. O fraudulentum osculum, iniquitatis & exitij plenum, ac gehennæ cruciatum concilians! Meretrix pedes Iesu exosculata, perditam animam recuperavit, ac peccatorum syngrapham concepsit: hic autem eundem osculatus, de vita libro expunctus est. O mulieris sapientiam! O discipuli inscitiam! Illa Domini pedes deosculante gaudebant angeli, ac coronam adornabant: hoc **B** autem osculante, letabantur demones, ac finem, quo ipse se prefocaret, necebant. O osculum aceto ac felle refertum! Ave rabbi. Ille verò gaudet: tu verò plora, quoniam è gaudio eiectus es.

Dixit Iesus Mariae: Noli flere, sed abi, & dic fratribus meis, & Petro, Quia surrexit à mortuis, & ecce procedet vos in Galilaam. Ibi eum videbitis. Vides Domini commiserationem? Nullius alius, quam Petri, nominatim meminit. Quid ita? Quoniam scilicet reliqui non dixerant, Etiam si oportuerit nos mori tecum, non te negabimus. Hic autem, cum hoc professus esset, me tamen abiuravit, ac foras egressus, amare fleuit. Verebitur itaque in conspectum meum venire: quòd peccatum suum solutum non esse existimet. Ac proinde dixi, Et Petro: ut sine vlla dubitatione cum reliquis Apostolis me videat. Dic Petro: Ne vllò modo timeas. Non enim te à loco gloriæ submouit, non ceteris inferiorem constituit, non te à dextra mea propuli, nõ regni cœlestis claves alij dedi. Ne timeas. Nam quod ligaueris super terram, erit ligatum in cœlis. Ne metuas Petre. Non te à throno meo ablegauit, non gratiam meam tibi imminui. Quod enim tibi pollicitus sum, præstabo. Super tuam, petre instar firmam, fidem, edificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non præuelebunt aduersus eam. Tu oues meas pascas, tu agnis meis pabulum porriges, tu ad dextram meam, tanquam tribunus stabis. Ne id te in metum conijciat, quòd me negaris. Lachrimas tuas perspexi: ac peccatum tibi remisit. Præclare quoque cū Iuda, qui me prodidit, ætatum fuisset, si poenitentiam egisset, ac non laqueo sibi mortem consciuisset. Eorum enim, quos scelerum poenitet, sum Deus. Ob eam causam in terram descendi, ut poenitentiam mundo impertiam. An, cum publicanis & meretricibus tantam peccatorum multitudinem remissem, tibi vnus peccatū non condonem? Ego poenitentes amore complector. Memento quòd Iudæ causa lachrimas fuderim, nec ipsum perire voluerim. Bonum erat ei, si, cum pecuniam in templo abiecit, poenitentiam egisset, ac non laqueo vitam finiisset. Quoniam autem poenitentia expers mansit, idcirco sempiterno cruciatu afficitur. At verò tuas lachrimas aspexi, ac peccati tibi gratiam feci. An cū Dauidi, qui duplex scelus, hoc est eadem & adulterium perpetrauerat, ignouerim, eumque in pristinum Prophetiæ gradum rursus euexerim, tibi, qui domum, & uxorem ac nauiculam mea causa pro derelicto habuisti, vni cum peccato non remittam? Ne timeas Petre: ego sum qui dixi, Gaudium erit in cœlo super vno peccatore poenitentiam agente. Ego sum qui dixi, Venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis: & ego reficiam vos. Bonum erat etiam Iudæ, si ad me se recepisset, ac non laqueo collū innexuisset, exitiumque sibi ipsi attulisset. Ego enim ne ipsi quidem mali quicquam imprecatus sum. Quin potius, eque ac reliquorum, ipsius pedes abluui, ac panem ipsi impertiuui, neque vllò modo cum eo expostulaui: ut hac ratione ad poenitentiam adduci posset. At noluit. Eoque nomine sempiternis supplicijs excrucietur. Tu verò, quem admissi peccati poenituit, cum reliquis omnibus in conspectum meum prodire ne verearis. Ob eam causam non aginta nouem oues reliqui, atque ad vnā cucurri. Non gratia te, Petre, minui: quandoquidem & vmbra tua infirmis medicinam afferet, & sudaria atque semicinctia demones tua opera in fugam agent, & manus tuæ contactus eum, qui ab ipso ortu claudus est, ad cursum promptum ac celerem reddet.

Eiusdem.
Mat. 16.
Christi misericordia
erga Petrum.

Luc. 15.
Mat. 11.

Mat. 12.
Act. 5.
3.

De ijs qui ab agenda poenitentia abhorrent.

CAP. LXXXVII.

T iij

VI operit impietatem suam, non prosperabitur.

Hæc dicit Dominus, Nunquid qui cadit, non resurget? & qui auersus est, nõ reuertetur? Quare ergo auersus est populus iste auersione impudenti? Detenti sunt in cõsilio suo, & noluerunt reuerti. Fundaui oues eorum supra petram: & noluerunt reuerti.

Hier. 8.

Ecli. 5.

Ne dixeris, Peccaui, & quid mihi accidit triste? Altissimus enim est patiens redditor. Ne expectes vsque ad mortem vt iustificeris.

Mat. 5.

Esto consentiens aduersario tuo, dum es in via cum eo: ne fortè tradat te aduersarius iudici, & iudex tradat te ministro, & in carcerem mittaris. Amen dico tibi, non exies inde, donec reddas nouissimum quadrantem.

Basil.

Aduer-
sus eos qui
in peccatis
immoran-
tur.

Si bonum atque vtile est peccatum, ò homo, ad extremum vsque illud retine. Si autem facienti perniciosum, quid in exitiosis immoraris? Nemo bilem euomere querens, ex mala atque intemperanti victus ratione cumulatiorẽ eam reddit. Purgare opere pretium est id quod corpori molestiam exhibet, non autem morbum viribus maiorem efficere. Nautis mercium onus aliquousque suffert: at si supra modum eam oneres, subsidit. Caue ne cum maiora peccata commiseris, quàm quibus ignosci debeat, ante speratos portus naufragium patiaris. Caue ne dum liberationis ac veniæ spe vitiorum agmen tibi ipsi aggeris, peccatum quidem cumules, veniam autem non assequaris.

Ex Cano-
ni.

Simile.

Vitium silentio compressum, latens est morbus in anima. Quemadmodum igitur non eum de ægroto bene meveri dixerimus, qui perniciosos humores in corpore includit, verum eum potius, qui per dolorem & laniatum eos in apertum trahit, vt per morbi declarationem curationis modus perspicue cognosci queat: eodem sanè modo peccatum occultare, nihil aliud est, quàm ægotanti mortem comparare. Stimulus enim mortis, inquit ille, peccatum est.

1. Cor. 15.

Caue, ò homo, ne te malorum horum consiliorum aliquando pœniteat: cum iam nihil utilitatis habitura est pœnitentia.

Rom. 6.

Quandoquidem in corpore peccauius, cum exhibuimus membra nostra seruire peccato ad iniquitatem, corpore quoque pœnitentiam agamus, eodem scilicet organo ad peccati euersionem vtentes. Conuitiatus es? Benedicentiæ stude. Per auaritiã aliquid eripuisti? Redde. Comeffationi operam dedisti? Ieiuna. Arroganter te gessisti? Fac te deprimas. Inuidia laborasti? Exhortare. Eadem admisisti? Martyrio fungere: aut, quod parem martyrio vim obrinet, corpus per pœnitentiam afflige. Ac tum post pœnitentiam dignus eris, qui in decachordo psalterio psallas Deo.

Chrysof.

Non graue est labi, sed lapsum iacere, nec se erigere, verum per ignauiam ac molli-
tiam in desperationis cogitationibus voluntatis suæ imbecillitatem occultare.

Multi ex ijs qui peccant, dicunt, Totus pudore suffundor: quonam modo ad Deum propius accedere queam? quonam modo eum rogare? Qua quidem in re diabolico quodam metu laborant. Fiducia cares? Ob eam causam accede: vt ingentem fiduciã adipiscaris. Num enim homo est, qui tecum in gratiã rediturus est? Deus est, qui, vehementius quàm tu, peccatis te liberare cupiat. Nec tu tam securitatẽ ipse tuã expetis, quàm ille salutem tuã desiderat.

simile.

Anima quæ semel peccatũ degustauit, nec vlllo propterea dolore afficitur, magnũ morbo incrementum affert. Quemadmodum enim scintilla si aliquid arripuerit, omnia iam depascitur: sic peccati natura, posteaquam animum inuasit, nec quisquam est qui extinguat, grauior iam minusque expugnabilis efficitur: vt potè nouorũ peccatorum accessione ad maiorem contemptum atque contumaciã assurgens. Sic quippe multi plerumque, dum exortã flammã non statim extinguunt, in graue naufragiũ inciderũt. Etenim peccatũ, dum nemo est qui, ne vitius serpat, prohibeat, equo simile est, qui excusso freno sessorem in præceps agit.

simile.

Animus ad ea bona, quibus excidit, ægrè reuocari patet: ac rursus ab ijs, quibus assue-
uit, malis non facillè extrahi potest.

Iustini.

Si tu ob ea, quæ aduersus diuinã legẽ admisisti, tibi ipsi in quã succensere, ac pœnitentiæ
pharmacum adhibere voluisses, bonam fortasse de tua salute spem animo conceptam ha-
buissetis. At cum diuinũ metũ prorsus contempseris, atq; adeo ipsam quoq; in Christum
fidem

nili.

Si tu ob ea, quæ aduersus diuinã legẽ admisisti, tibi ipsi in quã succensere, ac pœnitentiæ
pharmacum adhibere voluisses, bonam fortasse de tua salute spem animo conceptam ha-
buissetis. At cum diuinũ metũ prorsus contempseris, atq; adeo ipsam quoq; in Christum
fidem

A fidem abieceris, fatius tibi fuerat nunquam in lucem editum esse.

Extrema seruitus est, vitijs succumbere, ac manus dare: quemadmodum contra hæc *Clementi.*
demum vnica libertas est, ea superare.

Mortem timeo: quia mihi acerba est. Gehennam timeo: quia sempiterna est. Ignem ti- *Cyrilli.*
meo: quia nunquam extinguitur. Tartarum timeo: quia calor exers est. Tenebras timeo:
quia luce vacant. Vermem timeo: quia immortalis est. Angelos timeo: quia misericordia *Sera dam-*
tarent. Me miserum, qui te clamantem non audiuerim, ac dicentem, O anima, his tuis sce- *natorum*
leribus, atque omnibus rebus, quæ mihi odio & execrationi sunt, finem impone. Me misere- *penitentiæ.*
rum, qui templum tuum corruerim, ac spiritum tuum sanctum mœrore affecerim. Domi-
ne, vera iudicia tua sunt. Ob breuem ac temporariam peccati oblectationem sempiternis

B peenis excrucior. Propter carnis voluptatem in ignem conijcior. Iustum est Dei iudicium:
Docebar: nec animum attendebam. Testificabantur mihi: & ego irridebam. His atq; hu-
iusmodi verbis, ô homo, vteris, si priusquam te scelerum penituerit, hinc abreptus fueris.
Homo, vel Gehennam time: vel te regni cupiditas teneat.

Fratres, heu quam horrenda ac tremenda necesse nobis est videre, cum anima è corpore *Theophila*
excedit. Etenim aduersariorum potestatum exercitus aduersum nos præsto est, tenebrarum, *Eph. 6.*
inquam, principes, ac mundi rectoris nequitia: atque in modum cuiusdam litis animã de-
tinent, omnia ea peccata, quæ ab ineunte atate vsque ad id temporis, quo arrepta est, vel
sciens vel imprudens admisit, ipsi obijcetes. Astant igitur eam accusantes. Quomam-
iam igitur in tremore animam ea hora versari putas, quousque à iusto iudice de ipsius cau-

C sa pronunciatum sit? Quod si vitam negligenter instituisse cõperiat, horrendam illam
vocem auditura est, Tollatur impius, ne videat gloriam Domini. Ac tum eam dies tene-
brarum & caliginis occupabit, atq; exterioribus & sempiternis flammis mancipabitur,
& in infinita secula condemnabitur, ac punietur.

De ijs qui ebrietati student. CAP. LXXXVIII.

BENADAB bibebat temulentus in vmbraculo suo, & reges tri- *3. Reg. 20.*
ginta duo cum eo, qui ad auxilium eius venerant: Egressi sunt au-
tem pueri principum prouinciarum in prima fronte: & percussit
D vnusquisque virum qui contra se veniebat, fugeruntque Syri.

Qui diligit epulas, in egestate erit: qui amat vinum & pingua, *Prou. 21.*
non ditabitur. Qui delectatur in vino, in munitionibus suis relinquet ignomi-
niam. Cui vax? cui rixa? cui iudicium? cui molestia? cui contritio? cui suffu-
fio oculorum sine causa? Nonne his qui commorantur in vino, & student cal-
licibus epotandis? Noli inebriari vino, sed consuetudinem habe cum viris iu-
stis. Si enim ad phialas & pocula dederis oculos tuos, postea ambulabis nudior
loco subdiali. *23.*

Melius est ire in domum luctus, quam in domum conuiuij.

Expergiscimini ebrij, & flete, & vlulate omnes qui bibitis vinum in dulcedi- *Eccl. 7.*

E ne: quoniam periit ab ore vestro lætitia & gaudium. *Ioel. 1.*

Væ qui confurgitis manè ad ebrietatem sectandam, & potandum vsque ad *Esa. 7.*
vesperam, vt vino æstuetis. Cithara, & lyra, & tympanum, & tibia; & vinum
in conuiuiis vestris: & opus Domini non respicitis, nec opera manuum eius con-
sideratis.

Operarius ebriofus non locupletabitur. Amaritudo animæ vinum multum *Eccl. 19.*
potatum. Ebrietatis animofitas, imprudentis offensio, minorans virtutem, & fa- *31.*
ciens vulnera. Ira magna mulier ebriofa.

Attendite vobis ipsis, ne fortè grauentur corda vestra crapula & ebrietate, & *Luc. 21.*
euris huius vitæ, & repentinus superueniat vobis interitus in die illa, Tanquam
laqueus enim superueniet in omnes qui sedent super faciem terræ:

Sicut in die honestè ambulemus, non in comessationibus & ebrietatibus, non *Rom. 13.*
in cubilibus & impudicijs.